ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **H. V.,** zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 9. 2018, č. j. KRPA-365413-14/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 2 A 94/2018 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## Odůvodnění:

### I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 22. 11. 2018, č. j. 2 A 94/2018 - 39, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 9. 2018, č. j. KRPA-365413-14/ČJ-2018-000022, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce na dobu 90 dnů, a to za účelem správního vyhoštění.

[2] Městský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že v případě žalobce byly dvě ze tří podmínek pro uložení zajištění splněny: bylo pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím (tedy do 7. 9. 2018). Dále se zaměřil především na údajné nedostatečné vyhodnocení existence vážné újmy hrozící žalobci, přičemž dospěl k závěru, že žalovaná se možností existence vážné újmy, stejně jako obecně možnými překážkami ve vycestování dostatečně a přezkoumatelně zabývala.

## II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že žalovaná nesprávně nezvážila realizovatelnost vyhoštění s ohledem na eventuální vážnou újmu hrozící stěžovateli na Ukrajině. A to i přesto, že před vydáním rozhodnutí o zajištění stěžovatel uvedl, že hodlá podat žádost o azyl. Městský soud k uvedenému pouze konstatoval, že stěžovatel existenci vážné újmy, která by mu hrozila v případě jeho návratu do vlasti a zakládala by azylově relevantní důvod, netvrdil ani nedokládal. Situace na Ukrajině, jak je krajskému soudu z úřední činnosti známo, je natolik uspokojivá, že jsou v současné době realizovaná vyhoštění na její území. S touto situací je obeznámen i žalovaný, jelikož vydává v této oblasti rozhodnutí o vyhoštění. Stěžovatel s tímto názorem krajského soudu nesouhlasil a namítl, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění bez vyžádání konkrétního závazného stanoviska v případě, že uváděl konkrétní důvody své obavy z návratu na Ukrajinu. Poukázal přitom na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, podle nějž „*pokud bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.*“ To však žalovaná neučinila. Výslovně uvedla, že není známa žádná další překážka, která by realizaci bránila, a zatížila tím podle stěžovatele své rozhodnutí zřetelnou vadou nepřezkoumatelnosti. Městský soud nemohl tuto absentující úvahu nahradit úvahou svou vlastní.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *(p)olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*

[8] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že kvalita kasační stížnosti předurčuje podrobnost odůvodnění jeho rozhodnutí (např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Stěžovatelova jediná námitka se týká absence závazného stanoviska Ministerstva vnitra týkajícího se možnosti jeho vycestování, z čehož dovozuje, že neměl být zajištěn. Splnění ostatních podmínek k zajištění nezpochybňuje.

[9] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že žalovaná je povinna si takové stanovisko vyžádat v případě, kdy je zřejmé, že by mohly existovat důvody znemožňující cizincovo vycestování (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zároveň je však nutno zdůraznit, že žalovaná ve svém rozhodnutí jasně vyjádřila, že z protokolu o podaném vysvětlení stěžovatele ze dne 5. 7. 2017 nejsou patrny žádné skutečnosti, které by naznačovaly existenci překážek zabraňujících jeho vycestování. Stěžovatel sám pak neuvedl a neuvádí nic konkrétního, proč by jakékoliv pochyby o možnosti jeho vycestování měly vyvstat. Naopak, stěžovatel v pohovoru uvedl, že žádné takové překážky nemá, ale že se vrátit na Ukrajinu nechce a jedině by tam jel na dovolenou.

[10] Obecný odkaz stěžovatele na konflikt na Ukrajině nelze bez dalšího dle Nejvyššího správního soudu považovat za onen důvod. Žalovaná se s uvedeným obecně vypořádala tak, že v řízení nebylo zjištěno, že by stěžovateli v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. K tomu stěžovatel nic konkrétnějšího neuvádí. Za konkrétní nelze považovat ani poznámku, že stěžovatel chtěl v minulosti podat žádost o mezinárodní ochranu, ale nakonec tak neučinil. Z takové poznámky žádný důvod nemožnosti vycestování nevyplývá.

[11] Žalovaná s ohledem na svou praxi a situaci stěžovatele dospěla k závěru, že existuje reálný předpoklad realizace výkonu správního vyhoštění ve stanovené době zajištění. Tím se jasně a jednoznačně vyjádřila i obecně k možnosti realizace správního vyhoštění na Ukrajinu. Tento její závěr je plně v souladu s obecně známými a již delší dobu neměnnými informacemi o podmínkách na Ukrajině, kterými se žalovaná ve své praxi rutinně zabývá v řadě případů.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaná v projednávaném případě neměla povinnost vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, přezkoumatelně vyjádřila své úvahy ohledně možnosti vycestování stěžovatele a městský soud správně a přezkoumatelně vyjádřil svůj souhlas s takovým názorem.

## IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[15] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 22. 10. 2018, č. j. 2 A 94/2018 – 19, ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 6200 Kč za dva úkony právní služby (tj. podání kasační stížnosti a další konzultace přesahující jednu hodinu ze dne 20. 12. 2018) a dále 2 x 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6800 Kč. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 1428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 8228 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu